

SALOU magazine

13

2a època. Número 13. Desembre 2009
Revista mensual gratuïta

ACTUALITZACIÓ DIÀRIA AMB LES NOTÍCIES MÉS RELLEVANTS DE SALOU

REPORTATGES, ENTREVISTES...

NOVES SECCIONS. NOUS COL·LABORADORS

LA GENT I LES ENTITATS DEL NOSTRE POBLE EN SERAN ELS VERITABLES PROTAGONISTES

TOTS ESTEU CONVIDATS A PARTICIPAR-HI !!

www.saloumagazine.com

EDITORIAL

Com si es tractés d'un recordatori de la proximitat de les festes nadalenques que estem a punt d'encetar, la neu ha enfarinat aquests darrers dies les muntanyes que encerclen les nostres contrades i que delimiten al mateix temps l'abast de les mirades dels qui vivim a ran de costa quan les dirigim cap a l'interior. Aquest fet tan bell com inusual ha deixat a les nostres retines un munt d'imatges que recordarem amb alegria durant molt de temps. No podem dir el mateix d'aquest any que acaba. Normalment aprofitem aquestes dates per fer balanç d'allò que ha estat l'any que és a punt de finalitzar. Són aquests els últims dies d'un 2009 que ens deixa per passar a formar part definitivament de la història de les nostres vides. I per a la gent que fem Salou Magazine aquest no ha estat un any bo. Hi teníem posades moltes expectatives, moltes il·lusions, i el seu decurs les ha decebut gairebé totes.

Això no obstant, el nostre projecte està tornant a aixecar-se ara de les cendres, aconseguint almenys que avui puguem considerar l'any que acaba amb més generositat i que el considerem només com un any de transició, una mena de pont entre dues etapes ben diferenciades. Així, totes aquelles expectatives i il·lusions que havíem dipositat en el 2009 es mantenen fermes i presents per a aquest nou any que iniciarem d'aquí a uns quants dies. Un 2010 que esperem tancar amb un missatge molt més alegre i optimista que el que avui us adrecem, contents per haver finalment assolit tot allò que desitjàvem oferir-vos des del nostre mitjà, des d'aquest SALOU MAGAZINE que avui us felicita les festes amb el present d'aquest nou exemplar.

Bon Nadal a tots i que la vida us dugui un 2010 ple de felicitat i d'il·lusions !!!

Redacció Saloumagazine

EDITA
Ajuntament de Salou

DIRECCIÓ
Indaleci Salas

CONSELL DE REDACCIÓ
Antoni Ros, Indaleci Salas

COL·LABORADORS
Xavier Fàhndrich, Carles Ortiz, Vladimir Lozano, Jordi Vergés, Anna Pastor, Manu Ferrando, Viquí Domingo, Alba Cortada, Ray Lasheras, Raquel Revenga.

EL RELAT
Claudia Lavilla

FOTOGRAFIA PORTADA
Saloumagazine

PROJECTE DE DISSENY I MAQUETACIÓ
Indaleci Salas

IMPRIMEIX
Anfigraf / D.L: T-2068-2007

REDACCIÓ I SEU SOCIAL
Barcelona, 45, baixos
Apartat de correus 169
43840 SALOU
Tel. 977 383 466 / Tel. 695 552 343

DEPARTAMENT COMERCIAL I PUBLICITAT
Tel. 977 383 466 / Tel. 695 552 343
info@saloumagazine.com

LA REPÚBLICA DE LES PERSONES

Xavier Fährndrich
xfahndrich@mintsmind.com

Destination anywhere

És una història cíclica. Torna com les orenetes a la primavera o l'orxata a l'estiu. És la història dels darrers 40 anys en aquest petit racó de món en el que vivim i que ni tan sols ens posem d'acord en com s'ha de dir: Camp de Tarragona? Província de Tarragona? Demarcació? Comarques tarragonines?

Almenys estem d'acord que som al "Sud de Catalunya". I com a tal, reclamem atenció, volem protagonisme. No parem de mostrar orgullosos els nostres mèrits per ser més del que ens reconeixen els altres (Barcelona, Madrid, Brussel·les). Tenim una posició geoestratègica envejable, plena de potencial. Som a la confluència de l'Eix Mediterrani i l'Eix de l'Ebre, la porta d'entrada de mercaderies per a l'Europa occidental... Hem augmentat el nostre pes demogràfic. Aviat, en pocs lustres, assolirem el milió d'habitants. Tenim universitat i centres de recerca, indústria, turisme... Som la regió amb un major creixement respecte a la mitjana catalana.

Però, com les orenetes, cíclicament representem una terrible comèdia d'"enredo", on la multiplicitat de personatges i les seves mesquineses produeixen situacions hilarants que diverteixen el públic. Ens enredem en absurdes batalles de campanar. Ens discutim sobre el nom d'un Aeroport que es diu "de Reus" des dels temps de la guerra civil; ens discutim sobre la capitalitat del territori quan fa més de 2000 anys que existeix Kesse-Tàrraco; ens fem la traveta cada cop que el veí vol fer alguna cosa o és a punt d'aconseguir una inversió; ens fem la punyeta fins a nivells absolutament ridículs... No sabem contenir els nostres instints primaris i ens barallem pels noms de les coses, per ser més que el veí del costat, en lloc de centrar-nos en el que és important. Mentre, en els despatxos de Madrid i de Barcelona, es prenen decisions que ens afecten sense tenir-nos en compte per a res.

Tot aquest temps hem demostrat que no sabem posar-nos d'acord en quasi res. Mentre, gent de fora, sense cap tipus de sensibilitat, està trinxant el nostre territori i el nostre paisatge, hipotecant

el nostre creixement i decidint el nostre futur... És així, i serà així: mentre seguim resistint-nos a baixar del campanar del nostre poble, una estació d'AVE apareixerà al mig del no-res, i una altra d'essencial desapareixerà, un traçat de carretera malmetrà un paisatge, i un altre destrossarà l'economia d'un municipi...

No sabem on anem. La situació és igual que la que descriu la cançó "Destination: anywhere" de *Les Marvelettes* (1968). És el que cantarem tots si no redrecem aquesta situació:

*"Sir", I told the man at the railroad station
"I want a ticket just for one"
He said "Well, if you insist
But where you wanna go, miss?"*

*Destination: anywhere; east or west, I don't care
You see, my baby don't want me no more
And this ol' world ain't got no back door*

facebook®

UNEIX-TE AL FACEBOOK DE SALOU MGZ !!

Raquel Revenga
premium@premiummarketing.es

La palabra Crisis, que tanto oímos últimamente en todos los medios de comunicación, conversaciones en la calle, en el ascensor, con el vecino,...viene del griego KRISIS i significa Cambio.

No es momento de quedarse de brazos cruzados y esperar lo que pueda venir, no es momento de recortar todos nuestros gastos en mejoras, en comunicación, en calidad. Es un momento de reflexión, de análisis, es un momento de hacer balance, auto-evaluación y autocrítica y de reinventar nuestros negocios y empresas.

Los métodos y las técnicas que hasta ahora fueron válidas no van a servirnos a partir de ahora. Hay que echar mano de la innovación, la creatividad, de ser rompedores y transgresores. Esto es lo que va a garantizar la vida de nuestro negocio a largo plazo.

Detrás de cada gran crisis en la historia ha habido un punto de inflexión, se ha evolucionado, cambios tecnológicos, sociales,...

Quiero citar una frase de Mary Lou Cook que creo es muy acertada en el momento que estamos viviendo: "Para abrir nuevos caminos, hay que inventar; experimentar; crecer, correr riesgos, romper las reglas, equivocarse... y divertirse".

Otras frases que nos puedes ayudar en momentos de crisis o de cambio son: "Nunca andes por el camino trazado, pues te conducirá únicamente hacia donde los otros fueron" (Graham. Bell) o "Todo se trata de intentar cosas y ver si funcionan" (Ray Bradbury).

Pues así es como debemos actuar: tenemos que arriesgar, tenemos que cambiar, porque los tiempos nos lo están pidiendo a gritos y llevamos nuestros negocios como siempre se ha hecho, porque hasta ahora no hemos necesitado hacerlo de otra manera y parece ser que lo hacíamos todo bien. Pero esta crisis, pese a estar bastante anunciada y ser previsible, nos ha llegado por sorpresa.

Algunos de los errores típicos que cometemos en estos tiempos es recortar gastos exageradamente, o bajar los precios. No son buenas herramientas para superar este momento. Son pan para hoy y hambre para mañana, son medidas que hacen debilitar nuestro negocio y el de nuestro sector.

Algunas medidas importantes que podemos tomar son las siguientes:

No recortar costos exageradamente: ser prudentes porque, si recortamos exageradamente los costes, primero repercutirá en la calidad de nuestro producto o servicio y segundo, influenciará negativamente en los negocios de nuestros proveedores y colaboradores, que se encuentran en la misma situación general de crisis que nosotros.

Conocer a nuestro cliente primordialmente: ¿nos hemos parado a escuchar qué es realmente lo que nos pide nuestro cliente? ¿Sabemos cómo es nuestro cliente? Con esa información podemos inventar nuevas formas de satisfacer sus necesidades, rompiendo con los métodos actuales, ofreciéndole alternativas.

NO bajar precios: un gran error en épocas de crisis es bajar precios y esto provoca que el consumidor perciba que el producto ha bajado su calidad - puede generarse una guerra de precios que destruye el mercado.

¿POR QUÉ LO LLAMAN CRISIS CUANDO EN REALIDAD ES UN CAMBIO?

NO crear marcas baratas sin valor añadido: el valor añadido que podamos aportar a nuestra marca siempre va a ser el factor que nos ayude a diferenciarnos de la competencia, por eso crear marcas sin este valor nunca garantizará nuestro negocio a largo plazo.

Reforzar los esfuerzos en Comunicación y Promoción: ahora más que nunca es cuando debemos ser más visibles, debemos estar más presentes en los medios, debemos ser más creativos con lo que comunicamos, debemos crear promociones más novedosas y agresivas, debemos hacer ruido en el mercado para rentabilizar la inversión en comunicación y promoción. Muchas veces es lo primero que recortamos en nuestros presupuestos, sin darnos cuenta de que es cuando más lo necesitamos. Una buena planificación de la inversión en Comunicación y promoción nos puede ayudar a conseguir grandes logros.

En mi trabajo como consultora de Marketing no paro de ver como se repiten los mismos errores una y otra vez, no paro de animar a las empresas a que no se queden de brazos cruzados hasta que pase esta crisis económica, que acabará siendo también una crisis social. Porque estoy convencida que aquellos que ahora se muevan llegarán muy lejos y habrán sabido aprovechar las OPORTUNIDADES que nos brinda este CAMBIO.

Quiero acabar con otra frase, esta vez de Albert Einstein: "En los momentos de crisis, sólo la imaginación es más importante que el conocimiento."

Fèlix Cursal
info@saloumagazine.com

La invisibilitat de la càmera.

Aquests dies ajudo uns amics artistes en la realització d'un projecte de videocreació. Jo, que sempre he estat més verbal que visual i que en el regne de les paraules sempre he preferit l'oralitat a l'escriptura, sé que no puc ser de gran ajut. Tot i així, la curiositat em venç. Som a un mas qualsevol del Baix Camp, aprofitant la desídia d'un abril qualsevol, i la idea sembla molt senzilla: documentar el pas de les hores del dia al mas al voltant de les tasques de l'hort, i en particular de l'ús de l'aigua.

Així doncs, passem uns dies filmant petites coses. La sortida del sol i el reflex de la seva llum a la bassa. La mà experta del pagès fent solcs amb el xapo, destre i ràpid. La mànegua de rec i la boca de sortida d'aigua a l'hort. L'aigua que es reparteix l'espai amb la terra seca tot negociant la natura de la seva relació. Els solcs plens d'un aigua que reflecteix la llum del sol que baixa per darrera de les muntanyes. Després, la tarda incerta i la nit, la nit implacable i absoluta, la nit amb les llums fugisseres que només la fan més fosca i més intensa. Estels llunyans i una lluna imperfecta sota els núvols. Els llums de la vila, amb les seves cases i carrers, allà al fons. Després, més propera, la bombeta d'arena i precària d'algun mas de la plana, un altre mas, potser un cotxe al camí. Finalment, la llum rera la pròpia càmera, invisible a ella però tanmateix present dins la cinta, perquè modifica l'exposició i el contrast de la imatge gravada.

L'endemà, ens llevem d'hora i tornem a gravar el mateix argument, però el sol de matinada ja no té el mateix color, l'aigua de la bassa sembla esperar-se per la nostra presència, o potser sigui el vent que ens la destorba. Els ocells no canten exactament igual, els solcs de l'hort ja han absorbit tota l'aigua de la nit, l'aire de la muntanya bufa amb més força, un gos borda des d'un mas proper, l'objecte s'ha desplaçat, ha canviat i el cas és que l'aigua que vam filmar ja ha marxat. Ara el seu lloc l'ocupa una altra aigua, molt semblant i molt diferent. Seguim gravant una estona. Finalment, comença a ploure, i la pluja que ha caigut aquest darrer abril arrenca a cantar al terrat i pel caneló de la teulada, fins arribar al petit aljub del pati amb un eco persistent.

Amb la pluja deixem de gravar i entrem a casa a mirar els vídeos. I jo, que he de fer de *runner* tot el matí i amb prou feines tinc noció del contingut de la cinta, em quedo encisat pel que veig a la petita pantalla de l'ordinador, quelcom increïblement senzill però de gran intensitat poètica. Més que una pel·lícula, es tracta de tota una èpica del color, a la Jean Renoir, on l'aigua es mostra en tota la gamma cromàtica possible: blau esmolat i matiner, groc terrós a mig matí, blanc càndid de ressol de

mitja tarda, tornassolat lisèrgic i exultant, verd apagat, sinistre, enfosquit, negre definitiu. Les seqüències es succeeixen amb tota naturalitat, esborrant la seva pròpia retòrica, dissimulant la presència d'artifici estètic amb l'aclaparadora bellesa del tema. És com si l'ull de l'espectador i el del realitzador fossin un i el mateix ull: com si no hi hagués cap dit dictant conscientment el cicle narratiu amb el botó vermell de gravar, com si la natura mateixa brollés espontàniament a la pantalla i tota convenció narrativa o cinematogràfica hagués estat abolida per deixar pas a una realitat natural, no convencional, no mediata. Perquè tota narrativa és sempre articulada conscientment pel subjecte: la màgia del bon narrador és saber-se fer invisible per tal de presentar el seu relat de manera més verídica i immediata, més real.

Torno a mirar la pantalla, embadalit amb el ball silencios de la llum sobre la superfície de l'aigua continguda a l'aljub, plena de significat, pura experiència estètica, immediata i palpable, real. És una escena filmada frontalment, en angle de 180 graus i en *close-up*. I aleshores, sense previ avís, la il·lusió de realitat es desfà com un castell de sorra. I és que en el ball de la llum sobre l'aigua de l'aljub m'ha semblat veure el reflex de la càmera, la bèstia humana que delata la seva presència pertorbadora i destrueix la il·lusió de realitat. La següent escena presenta l'aigua dins de dos solcs paral·lels; i el mateix problema: filmada frontalment, cara a cara, l'aigua del solc esquerre reflecteix una silueta humana. És la càmera. L'ull invisible ha deixat de ser-ho, i ara entra dins el seu propi relat. Aquest detall malmet i destrossa l'efecte de naturalitat i d'observació directa perseguit pels realitzadors, que és central a tota representació estètica: el problema de com fer la pròpia veu invisible a la consciència de l'espectador, com amagar la individualitat del creador darrera l'edifici estètic que aquest construeix. Ja no es tracta d'una sèrie de vídeos sobre la llum i l'aigua en un entorn semirural, sinó d'una sèrie de vídeos sobre la manera en què mirem la llum i l'aigua en un entorn semirural. Sense voler-ho, hem desplaçat el focus o, dit d'una altra manera, hem inserit el nostre propi cos dins la història que volíem explicar des de fora. El relat intern entra violentament dins el relat extern, s'estavella contra ell, l'un en conflicte amb l'altre.

El cas és que no és possible explicar res des de fora, objectivament, i que tot relat extern amaga un relat intern. L'ull que mira, l'ull vigilant de la càmera, no sempre és evident: a vegades és possible veure'l ben clarament, tot sovint no, però sempre hi és. Tot coneixement - visual o intel·lectual - implica unes condicions materials, un punt de vista, un ull concret situat en un temps i espai. És un problema central no només a les arts plàstiques, sinó també a la filosofia i a la creació literària. El poeta Abel Martín ho va mirar d'explicar girant la truita del problema i adoptant un punt de vista original. Els seus *Proverbios y cantares* comencen dient que

*El ojo que ves no es
ojo porque tú lo veas;
es ojo porque te ve;*

i més endavant tornen a referir aquesta mateixa idea al pensament eròtic:

*Los ojos por que suspiras,
sábelo bien,
los ojos en que te miras
son ojos porque te ven.*

L'amor i el coneixement són, al capdavant, problemes de posició, de punt de vista. Abel Martín - apòcrif i alter ego poètic d'Antonio Machado - atacava el problema del punt de vista tot creant-ne un de nou, un alter ego (de fet, dos alter ego: Abel Martín i Juan de Mairena) que expliqués la diversitat essencial del jo, de l'individu Antonio Machado. Per tal d'entendre allò que veiem, cal entendre'ns abans nosaltres mateixos. I a l'inrevés: per tal d'entendre'ns nosaltres mateixos, hem de seguir el consell de Martín / Machado, Abel i Antonio: "busca en tu espejo al otro, / al otro que va contigo", aquell complementari que dóna consistència al jo, que el fa existir com a part d'un procés dialèctic, obert i constant, amb el seu interlocutor estètic, social, intel·lectual, eròtic, poètic, narratiu. No és el jo fonamental allò que cerca el poeta, sinó el tu essencial.

L'altre explica el jo: de fet, el jo és l'altre vist per un jo diferent. Reconèixer aquesta alteritat essencial de l'ésser humà contemporani és el que ens permet entendre no només la naturalesa del món en què vivim, sinó la nostra pròpia. Machado mira de fer aquest salt qualitatiu en publicar les seves Nuevas canciones, on Abel Martín es converteix en l'enigma poètic (en l'ull invisible), i Machado en l'objecte d'observació. De fet, tot el llibre és un diàleg constant entre Machado, Martín i Mairena. El joc de miralls es pot reproduir infinitament, perquè sempre hi ha un element d'alteritat que modifica la nostra pròpia identitat, un "*otro que va contigo*". Narcís ja no pot veure la seva imatge al mirall, perquè ell mateix ha esdevingut mirall.

Però l'ull és invisible a si mateix. Machado ens ho recorda, precisament amb la imatge de l'aigua, i novament amb la veu d'Abel Martín:

*¿Sabe, cuando el agua suena,
si es agua de cumbre o valle,
de plaza, jardín o huerta?*

És una pregunta retòrica. L'aigua no sap, no pot saber de la seva pròpia natura, i si de cas observa, aleshores potser ens observi a nosaltres, potser ens estigui mirant per mirar de comprendre aquells elements que són aliens al ser ésser però que el condicionen i determinen: cel, núvols, bassa, mànegua, aljub, pluja i ull humà. Mai, però, no es podrà mirar a si mateixa. L'aigua, per tot això, reflecteix el cel blau que veu des de la seva alteritat, incomprendible per a nosaltres. El cel mateix és seu, però el reflex del cel és només nostre. Dibuixa el núvols que veu amb formes callades i quietes, però el seu dibuix mai no el podrà veure: només per a nosaltres va sorgir. Veu l'ull que la veu, i aquest al seu torn veurà l'aigua que el revela, igual que l'ull humà pot revelar l'aigua, el núvol fer-la créixer, o la càmera gravar-la des de la seva distància. Però nosaltres només podrem veure una imatge d'aquest ull, un reflex, una representació secundària, així com l'aigua mai no es podrà veure a si mateixa. Això, que és cert per l'aigua de la font a la muntanya, també ho és al riu de la vall, i a la plaça, el jardí o l'hort.

I vet aquí el preu que paga l'aigua i el preu que paguem nosaltres. L'ull, òrgan de la percepció visual i també de la percepció del món i de l'altre, és també l'únic òrgan invisible a si mateix. Només l'altre ens el revela. Per això ens resulta pertorbador veure'l a l'altre: perquè ens fa sentir que, d'alguna manera, som l'altre. Podríem, és veritat, gravar aquesta aigua en angle oblic, defugint d'una representació frontal, directa, cara a cara. Hi ha maneres de fer-ho, paranyes tècnics i trucs de fira, una

mica de zoom i una mica de llum artificial són suficients per fer veure allò que no és, i la imatge de l'ull torna a fer-se invisible. Potser ho facin, o potser no. Però la pel·lícula sobre l'aigua ja és també, ara com ara i ho vulguin o no, una pel·lícula sobre aquest constant diàleg seu amb els ulls que la veuen, el cel que s'hi reflecteix, els núvols que la nodreixen, i sobre el seu destí ineludible: solc o bassa, aljub o horta o terra. Torno a mirar la pantalla de l'ordinador i a recapturar aquella bellesa trencada pel reflex de la càmera. El filòsof medieval Tomàs d'Aquí va intentar definir-la, i en no poder-ho fer, va proposar una definició del que és bell, de l'individual bell: *allò que, en veure-ho, ens plau*. Sonic Youth ho repetiren en forma de cançó (Sister, 1987): *beauty lies in the eye*, la bellesa és a l'ull de qui la mira. Novament, la vista i la incertesa dels sentits corporals: la solitud de la pròpia subjectivitat, dels propis ulls, que són la porta directa a l'ànima humana i, potser per això mateix, el sentit que més enganya, car es basa en l'aparença. I, malgrat tot, la bellesa és l'impuls intern que copsa la nostra atenció i que ens transporta, sobrepassant la prevenció contra aquest engany dels sentits, sobrepassant la nostra pròpia capacitat d'entendre racionalment el món, i fent-lo una realitat viva i palpitant que ens desperta de l'estupor del pas dels dies. Torno a mirar la pantalla, ja reconciliat amb la presència estranya del reflex d'aquell ull vigilant i silencios que, sense saber-ho, s'ha endut la innocència de la representació, d'aquell primer desig de bellesa. La llum segueix el seu ball impertorbable sobre l'aigua de la bassa. Centelleja despreocupada, sense pressa i sense poder aturar el seu ball: és bella, segons la definició de Tomàs d'Aquí, però és també plena d'una tristor borratxa de vida i de passió, lúcida, al·lucinada. És el testimoni d'uns moments d'harmonia dins el món natural, però també de la fragilitat d'aquesta representació, de la fugacitat d'aquell moment, de la subjectivitat d'aquella experiència estètica i, al capdavant, de la naturalesa mortal, passatgera, transitòria de tot plegat: ella mateixa, el sol que la il·lumina, l'ull i la consciència que registren el fenomen, nosaltres mateixos. La llum que veus, mai no ha de tornar. L'aigua que mires ha d'acabar passant i perdent-se. L'ull que la mira, tot i que s'amagui, fa el mateix camí i ha de tenir un destí final idèntic.

Ha parat de ploure i surto a fora amb aire distret i pensós. El sol s'està posant. Quan em criden per tornar a gravar obeeixo mecànicament, abstret, i em quedo embadalit uns minuts davant la mateixa bassa. És, però, la mateixa bassa? Miro furtivament l'aigua, amb cura de no entrar dins el *frame* de la càmera i, tot i que no entenc a veure la meua silueta, sé que algú l'està mirant des d'un angle amagat per a mi. Tanco el ulls i penso en el dia que ha passat, en aquesta dolça malenconia, els darrers raigs de sol, l'olor de la terra mullada.

Ray Lasheras,
<http://www.candymenband.blogspot.com>
candymanray@hotmail.com

NUEVAS LEYES, VIEJOS INQUISIDORES

Me vuelvo a sentar frente a la pantalla del PC pensando en un tema del que valga la pena hablar y que merezca el mas mínimo interés por parte del lector, o sea tú. Considero que la nueva ley que pretende aprobar el gobierno de Zapatero merece como mínimo que le dediquemos un poco de tiempo, que nos paremos a pensar qué está pasando.

Hablo de la ley que pretende que un nuevo órgano del gobierno decida qué webs deben cerrarse por contener links a descargas ilegales de contenidos con derechos de autor (ya se sabe, discos, vídeos, películas, libros... etc.), quitando ese poder a los jueces, que son los que hasta ahora tomaban esa decisión.

Todos conocemos la coletilla de que lo que se descarga sólo sirve como copia en caso de que tengas el original, o para evaluación, y que debes de borrarlo a las 24 horas de descargarlo y que bajo ningún concepto se debe de tener un fin lucrativo con lo que se descarga, o sea, en cristiano, que no hagas copias y las vendas a los colegas del insti o del curro.

Bien, como siempre, la ley va por detrás de la sociedad, y en este tema tenemos otra demostración más. Ahora que ya hace años que conceptos como "Descarga directa", "megaupload", "rapidshare", "vagos" o "taringa" forman parte del argot mas popular, nos llega una chapuza de ley hecha a prisa y de cualquier modo para contentar a los "pobres" músicos y productores que se manifestaron hace poco frente a la puerta del ministerio de Cultura. Los mismos músicos que hace menos de diez años vendían cientos de miles de discos, cobraban cientos de miles de euros por tocar una hora en directo y vivían a cuerpo de rey a base de ingresos en conceptos de derechos de autor. Ahora los Alejandro Sanz, Rosario, Loquillo y demás... se manifiestan, dicen que les roban y que se van al paro... ¡venga, hombre, no me jodas! El verdadero artista tiene que asumir que su arte, su música, se defiende en directo y tiene que tener la suficiente calidad, profesionalidad y tablas para poder justificar que un pobre currante pague una entrada para ir a verlo. Hace ya tiempo que todos los grupos y artistas deberían tener asumido que el disco, el concepto de disco, no es más que una inversión o una promoción que deberá justificar una nueva gira llena de conciertos con la que poder vivir y pagar las facturas. Hace tiempo que todo el mundo sabe que el porcentaje que se lleva el músico por un disco es irrisorio, que la gran parte del dinero de la venta de un disco se la lleva la compañía.

El verdadero problema lo tienen las compañías, no los "verdaderos" músicos. Aquellos que bajan el caché y que tocan donde sea y como sea. Los músicos de posín

de los 40 principales, el tele taxi y demás basura endiosada a base de promoción y enchufe son los que temen que su reino de naipes se vaya a donde se merece, es decir, a la mierda. Pues que se jodan o que aprendan a defender lo que hacen donde se tiene que hacer, en el escenario y delante de la gente. Y, si no, pues a otra cosa. Como todo hijo de vecino.

Cargar ahora las culpas de todo "a la gente", que somos los que los hemos mantenido, los que pagamos religiosamente las entradas para ir a los conciertos a precios desorbitados y que aún de vez en cuando nos permitimos el lujo de comprar un vinilo o un cd para llevarlo en el coche, es de risa.

Claro que páginas como vagos.es o taringa.net se aprovechan de todo esto y tienen cada día millones de visitas y se lucran de las descargas a base de publicidad. ¡Claro que sí! Pues que paguen un canon a la SGAE ellos... y no nosotros al comprar discos vírgenes.

Los que lo pagan son los que curraban en la compañía de discos, los de las tiendas de discos y demás personal que se va al paro. Esos sí que lo pagan, pero la industria esta lleva demasiado tiempo por detrás de la sociedad y vive anclada en una era donde se vendían millones de discos. Ahora el concepto de disco físico es más una cosa del verdadero fan de un artista o del coleccionista... adaptense o muéranse.

No defendiendo el "campi qui pugui" y que todo sea gratis. ¡Claro que no! Pero sí que hay otras maneras de conseguir que la música llegue a todo el mundo y no nos tengamos que sentir como ladrones que roban cuando bajamos un disco... y mucho menos cuando hemos pagado el "canon" por ello al comprar un cd virgen o la entrada para un concierto. No, señores, los ladrones no somos nosotros, los ladrones han sido ustedes, sólo que ahora ya no pueden engañarnos más.

Por eso esta nueva ley llega tarde y de cualquier modo. Como todo. Como siempre.

Y esperemos que los viejos inquisidores como Ramoncín y su lastre de ratas de la SGAE dejen de perseguir a novios, en las bodas que ponen música para sus invitados, para que paguen el canon o sandeces similares, porque me veo al pobre nazareno de turno pagando el canon por cantarle una saeta a la virgen en Semana Santa.

Todo se andará, al paso que vamos.

Alba Cortada,
alba3487@hotmail.com

SOBREVIURE ALS SOPARS D'EMPRESA

S'acosten les dates dels dinars i sopars d'empresa. Celebrar el Nadal amb tots els companys de feina, directius i, a vegades, gent que no coneixem, és una rutina durant aquests dies.

El sopar és el reflex de l'ambient de treball que hi ha a l'empresa ja que, per molt que faci mandra, hi assistirem si hi ha "bon rotllo" amb els companys. Entre ells hi ha com una mena de "solidaritat" per estar ben a prop durant el sopar i així tenir algú amb qui parlar, sense sentir-se compromès, ni massa incòmode davant de la presència dels alts càrrecs.

Està clar que, si l'organització empresarial és vertical, amb això em refereixo a una jerarquia molt rígida, on hi ha una paret infranquejable entre directius i empleats, la relació serà més freda, massa distant com per gaudir del sopar. Possiblement els "que manen" s'apartaran fins i tot de la resta de forma involuntària. Tots s'asseuran, conversaran i gaudiran del sopar a prop dels que són més a prop d'ells durant el dia a dia. D'alguna manera, és natural, surt de forma espontània.

Però també trobem els altres directius (els quals vull pensar que estan en una fase emergent) que són propers, accessibles i són partidaris d'una comunicació bidireccional fluida entre ells i els seus empleats. Això es definiria com una estructura més horitzontal dintre de l'empresa.

Segur que tots esteu pensant quin model té la vostra empresa, i molts de vosaltres possiblement formeu part del primer cas que he explicat. Els models d'empresa no canvien tan fàcilment i menys si no s'hi posa voluntat per fer-ho. Llavors, el que ens podem trobar és un sopar de Nadal ple de rigidesa i compromís. S'hi va "per quedar bé", "perquè si no em miraran malament"... I n'hi ha d'altres que només de pensar en el bon tiberi que es trobaran, acompanyat de bons vins i caves, celebrarien Nadal cada setmana.

Això sí, aquest any, més que mai, hauríem de pensar en la incidència que tenen les xarxes socials en tots aquests moments tradicionals. Per què ho dic? Segur que a ningú de vosaltres us agradaria veure una foto a Facebook on el vostre color de cara començava a ser una mica vermell, on se us veia

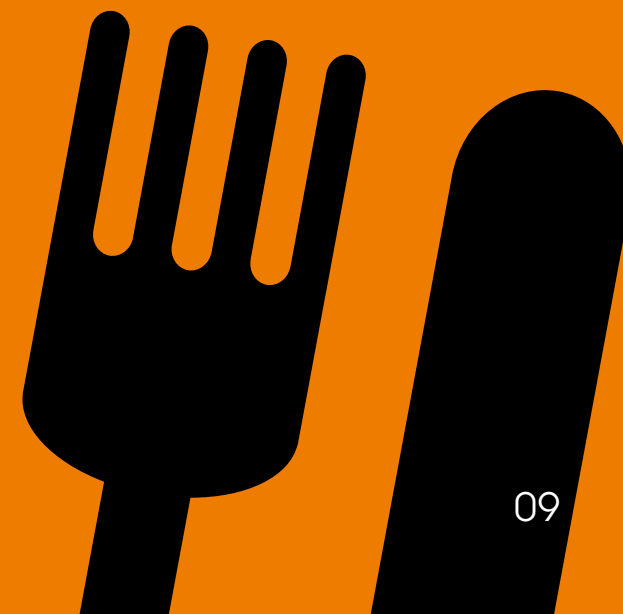
SALOUNGZ 13

amb una actitud bastant desinhibida on, en definitiva, potser ja havíeu "agafat el puntet" que se sol dir. Pot fer riure el que estic dient, de fet, la situació pot ser una mica còmica. Estem veient aquella persona fora del seu context habitual i això vol dir que el seu comportament també canviarà.

Però en realitat, de seguida es pensa en la pèrdua de reputació dins del lloc de treball. Ens pot caure en picat si el nostre director veu això, a no ser que a ell li hagi passat exactament el mateix! Que també podria ser...

Així que, si teniu un sopar de Nadal, dinar, esmorzar informal, o tot això que comença a ser "cool" com el brunch o el lunch, passeu-vos-ho el millor que pugueu, i penseu que, si teniu una bona relació amb tothom mentre treballeu, el sopar pot ser un èxit. En molts casos, els directius són els responsables de "cuinar" aquest ambient entre tots, però els empleats també han de posar-hi de la seva part, indubtablement. Això sí, recordeu que arvi en dia tothom té Facebook, i és molt fàcil crear-hi un àlbum de fotos nou... Esteu avisats!

Espero que tothom pugui entendre aquest petit toc d'humor, però el que sí voldria transmetre molt seriosament és que aneu amb compte amb l'alcohol i les carreteres. Sigueu responsables, perquè mai són una bona combinació! Si ho teniu en compte, de ben segur que podreu passar un molt Bon Nadal!

QUÈ LLEGIM ?

Viqui Domingo

Bibliotecària de Salou
mdviqui@gmail.com

La no tradició. Quan Nadal no vol dir tornar a casa

Encara que tradicionalment les festes de Nadal són festes familiars per passar-les a casa, cada vegada més s'estén la idea de viatjar durant les festes nadalenques, en què molts poden gaudir d'unes petites vacances. Així doncs, per a aquells que volen allunyar-se de les bombetes de colors i les nades a tothora, dels grans magatzems, de les aglomeracions de gent i de la compra desenfrenada i volen viatjar sense perdre l'espiritualitat d'aquests dies tan especials, l'editorial Electa ha editat un llibre il·lustrat molt espiritual que, a més d'explicar les coses amb un cert to místic, presenta gran quantitat de fotografies que permeten conèixer els llocs sagrats de què es parla.

Hind, Rebecca

Lugares sagrados. Espacios de espiritualidad y fe
Barcelona: Electa, 2008
PVP: 32€

Des del respecte per totes les creences, aquest llibre presenta un ampli ventall de destins per a aquell lector que s'interessi pels epicentres del sentiment religiós i l'espiritualitat en el món, des d'Amèrica fins a Àsia i l'Extrem Orient i des d'Àfrica a Europa, en un recorregut per més de seixanta llocs sagrats. El llibre recull magnífiques fotografies dels llocs considerats sagrats i detalla les circumstàncies que han fet que cadascuna d'aquestes joies sigui tan significativa històricament i cultural i n'explora les qualitats especials que la converteixen en lloc sagrat.

Alguns estan relacionats amb esdeveniments religiosos o mitològics o tenen alguna significació d'ordre diví o planetari, en altres casos es tracta d'escenaris naturals com rius, muntanyes o coves i en algunes ocasions corresponen a monuments, centres religiosos, llocs cerimonials o d'observació. Sempre, però, es tracta de llocs de pau i d'energia, d'inspiració i ritualitat, punt de trobada entre allò terrenal i allò celestial.

Així, doncs, condensat en aquest llibre espera la bellesa i el valor dels llocs sagrats i el viatger espiritual, mentre passa les pàgines, es podrà delectar del prodigi de la variada creació terrenal, encara que alguns llocs potser seran inaccessibles, excepte mitjançant viatges interiors.

QUÈ ESCOLTEM ?

Vladimir Lozano

vladimirlozano@gmail.com

DEERHUNTER

Microcastle (2008)

El líder d'aquesta banda americana és Bradford Cox, una estrella pop que trasllada la seva imatge malaltissa (pateix síndrome de Marfan, com Joey Ramone) i l'ambigüitat a la seva música. També sosté un altre valuós projecte, Atlas Sound, però és a treballs com *Microcastle* on es mostra, tot i jugar amb el dream pop i el noise, més tangible i concret. És una música intensa, on el soroll és equilibri tot i que, tal com ha de ser, té un punt de molest. El disc arrenca sonant a Tortoise en una Intro que enganxa amb la fabulosa *Agrophobia*. Després es deixa veure la influència dels Pixies, el disc s'alenteix a la mitjanía i acaba per abassegar el deliciós soroll.

BON IVER

For Emma, Forever Ago (2008)

Si alguns discs pertanyen a alguna estació, aquest és l'hivern. Justin Vernon el va gravar tot sol, en una cabana a Wisconsin, rodejat de neu i natura. Tot folk. Després de trencar amb tot, amb la seva dona, la seva banda i una malaltia. La música transmet aquesta impressió de tristor, de trencament, soledat, fred. Com influïdes pel paisatge, les cançons no tenen massa vestimenta i es presenten sinceres.

VAMPIRE WEEKEND

Vampire weekend (2008)

Vampire Weekend és un grup de pop indie, un pel "pi-jet", irònic, addictiu, de bones cançons i to alegre. Sobta potser que ja en els seus inicis, lluny de la maduresa, s'interessin per la música africana. Però de l'Àfrica musical que també existeix... la de les guitarres elèctriques. Sense buscar l'espiritualitat, interessant-se d'una manera pràctica per la música del continent. Així, els han convertit en els líders d'aquesta nova ona que busca influència en les músiques de Mali, Madagascar o Sud-àfrica. Com havien fet en el seu dia Paul Simon, Talking Heads o The Police.

VARIS

Theme time radio hour with your host Bob Dylan (2008)

Bé, això és quasi com un somni fet realitat... s'imaginem un dia Bob Dylan punxant música al Zeppelin? En aquest doble disc s'hi recopilen 50 cançons que Dylan va passar pel seu programa radiofònic, una per cadascun dels programes emesos. Pràcticament tot són temes antics, tot i que hi trobem alguna excepció, com The White Stripes. Country, swing, blues, reggae, soul, jazz... per a fer les delícies dels melòmans; músics molt coneguts i molts que no ho són, però que van fer feliç algun dia Bob Dylan.

L'ESPORT EN EDAT ESCOLAR II

Jordi Vergés i Ferrando
Mestre d'Educació Física
jordipart@hotmail.com

Seguint el fil de l'article anterior, on us deia que s'ha produït en els últims anys un gir pel que fa al tractament de l'esport en edat escolar, amb l'aparició cada cop de més iniciatives en les que l'objectiu principal és formar els joves esportistes, evitant una especialització precoç i un entrenament intensiu i donant més importància al desenvolupament integral de l'esportista, vull donar-vos a conèixer avui el programa **quan els teus fills juguin, compta fins a tres i ...**

Aquest programa va ser posat en funcionament ja fa uns quants anys per l'Ajuntament de Barcelona i, tal com passa en molts altres aspectes de la vida diària, no ha tingut cap mena de repercussió a les nostres terres. Personalment veig molt interessant aquest projecte, ja que va dirigit als pares i mares, un col·lectiu imprescindible per donar sentit a l'esport escolar i que, tant des de les institucions que tutel·len les diferents competicions, com molts cops des de les pròpies entitats, se'n para poca atenció. Aquest projecte pretén oferir a les famílies orientacions i recursos per actuar adequadament davant l'activitat esportiva dels seus fills i filles i així poder parlar tots (família, tècnics i institucions) un mateix idioma que ens porti cap a un esport més educatiu i formatiu.

Respecte a les orientacions - consells que es dona a les famílies des d'aquesta iniciativa - cal destacar el fet que s'ha de valorar tan l'esforç i el bon joc com el resultat final, i el respecte cap a les decisions arbitrals i les decisions tècniques.

Si un dissabte ens passem per qualsevol escola, camp de futbol o parveller, en massa ocasions podem veure pares i mares escridassant àrbitres o bé donant instruccions contràries a les del propi entrenador cap al seu fill/a, afegint amb la seva actitud una pressió excessiva sobre els seus fills, que en la majoria dels casos ells desitjarien no tenir. S'ha de tenir en compte que els pares i les mares som els models de conducta que tenen els nostres fills, de forma que, si som capaços d'autocontrolar-nos durant les competicions, els estem ensenyant alhora a actuar amb esportivitat.

Realment si la família i l'escola o el club van a una i parlen el mateix idioma poden aconseguir una millor formació esportiva per als infants, basada en l'esforç i el treball i en la que entre tots els agents que en participen (tècnics, directius, família, institucions) s'estableixin punts de diàleg i objectius comuns.

Us animo a tots a què doneu un cop d'ull al programa a la pàgina web www.comptafinsatres.com.

Compta fins a tres !!!

EL RACÓ DE LA SALUT

Anna Pastor
annapastor.cherta@gmail.com

Reflexoteràpia Podal

El tractament de dolences i malalties per manipulacions de massatge és tan antic com l'ésser humà i la seva necessitat de tacte i de contacte. Des del mateix moment que es va anar comprovant que els efectes de les manipulacions no es limitaven a les regions corporals tractades directament, es va descobrir que hi havia una influència a nivell reflex que es relacionava de forma indirecta sobre zones corporals i òrgans distants.

Aquesta observació va ser la base per l'inici d'una tècnica manual que nomenem **reflexoteràpia podal**. Si volguéssim fer una mica d'història, caldria dir que les cultures egípcia, xinesa i aïurveda ja tractaven pacients amb reflexologia, que a Europa aparegueren al segle XVI informes seriosos sobre tractaments d'òrgans interns mitjançant el massatge i altres mètodes de massatges reflexes, i que la base científica de la reflexoteràpia podal va començar al segle XIX amb diferents investigadors. Resumint i sintetitzant, direm que tots els òrgans del cos tenen la seva correspondència o àrea reflexa al peu, ja sigui a la planta, al dors, als costats o als dits.

Cal distingir, doncs, entre un massatge als peus (relaxant, gratificant, decontracturant...) i un massatge reflexològic que incideix al nostre organisme i que podem aplicar com a **teràpia holística** perquè restableix l'equilibri físic, el psicològic i l'emocional.

Raons per les que recomano la reflexoteràpia podal:

Complementa altres teràpies i massatges

Restableix l'equilibri natural de l'organisme (homeòstasi)

Absolutament tots els òrgans, vísceres i àrees de l'organisme poden ser tractades fins i tot en processos aguts (precisament perquè és una teràpia a distància)

En períodes d'estrès, angoixa i altres pertorbacions és relaxant i es pot tractar en profunditat el sistema nerviós central.

Complementa teràpies i tractaments de medicina convencional.

Amb un cert aprenentatge es pot autoaplicar.

Es poden fer sessions segons necessitats del client.

En general les contraindicacions són la precaució i el sentit comú, tot i que és preferible que sigui un professional preparat qui realitzi les sessions.

Es tracta, en definitiva, d'un mètode integral, holístic i d'una eina eficaç per tractar qualsevol malestar.

PLANTAR

INTERFERÈNCIES

Carles Ortiz

cortizsaloumagazine@gmail.com

{{CONTRASENYES}}

En el transcurs dels últims dies he sigut bombardejat amb una quantitat ingent d'informació sobre fets relacionats amb la pèrdua, robatori o oblit de contrasenyes, fins al moment utilitzades per comptes de correu electrònic, videojocs en xarxa, accés a programes diversos, etc. Suposo que, per un estrany motiu, la nostra confiança en la seguretat informàtica creix desmesuradament amb la rutina. No som gaire meticulosos, per regla general, a l'hora de mantenir cert secretisme amb les contrasenyes i, encara menys, a l'hora d'elaborar-les. De fet, fa poc em vaig assabentar que Espanya és un dels països (potser el segon del món) que té més ordinadors infectats per virus i, evidentment, pels coneguts com *Trojanos*, fet que no proporciona gaire seguretat pel que fa a la nostra privadesa en general.

Un dia tonto em vaig preguntar si alguna persona amb una ment prou mefistofèlica havia decidit posar solució a la qüestió de les contrasenyes no segures inventant un generador de contrasenyes. Sí, un programa que et permetés no trencar-te el cap en si havies de posar més majúscules que minúscules, intercalant números i traient qualsevol tipus de significat desxifrabable per algú que et conegués mínimament.

Doncs bé, no només existeix tal programa sinó que n'hi ha molts. Alguns dels més coneguts son OpenSimSim, PassworG o Yarpag. Aquest programes generen, de manera semi-aleatòria, contrasenyes que compleixen amb els requisits típicament considerats segurs. Dic semi-aleatòria perquè parteixen de certes premisses que, evidentment, són comunes a totes les contrasenyes. L'entorn gràfic de tots aquests és ben similar: es tracta de programes senzills, el disseny dels quals no està més elaborat que la calculadora de Windows. Generalment et permeten implementar una sèrie de variables com el nombre de dígitos que es desitja pel codi, l'aparició de lletres majúscules o de números o la separació del terme en qüestió per un guió situat enmig del mot.

Windows XP també té la seva pròpia aplicació per generar contrasenyes de 8 caràcters de manera aleatòria pels comptes d'administradors i d'usuaris. Si la voleu utilitzar només heu d'obrir una finestra de comandaments i escriure "net user *nom_usuari*/random"; a les lletres en cursiva s'ha de posar el nom del compte la contrasenya del qual es vol generar. Per sort o per desgràcia, el famós sistema operatiu no serveix per generar la contrasenya per aplicacions diferents a la dels comptes d'accés al mateix. Què implica això? Doncs que s'han de prendre

certes precaucions i la principal és la d'apuntar-se la contrasenya generada en un paper que sabem segur que no llençarem a la paperera, ja que, si no, podem perdre l'accés al compte i, en el pitjor dels casos, aquell compte pot ser el d'administrador.

Personalment, no trobo sentit a l'ús de contrasenyes que et proporcionin un altre. Crec que allò bàsic en una bona contrasenya (no l'únic per ser segura) és que només la sàpiga el seu usuari. Tenir confiança cega en la bondat de la persona que crea el programa pot ser, si més no, imprudent. Ara bé, tampoc no pretenc lapidar aquest tipus de creacions, i encara menys des de la meua modesta posició, i que cal ressaltar que poden ser útils per fer-se una idea de les característiques que hauria de tenir un codi per ser segur i, en base a aquests criteris, que cadascú s'inventi el seu.

LA FOTO AMAGADA

Manu Ferrando

etnies120@gmail.com

FINESTRA/ Manu Ferrando

La foto amagada es una secció que mostra una imatge insòlita, curiosa o desconeguda de Salou o que hi faci referència.

Animeu-vos a participar-hi, enviant-nos una foto al correu info@saloumagazine.com

EL RELAT

Claudia Lavilla

1r Premi Concurs Literari Escola Elisabeth 2009
Categoria 3r i 4rt d'ESO. Modalitat Narració

Potser sí, potser no

De vegades m'agradaria canviar de pell; poder creure coses en què ara no crec; poder canviar opinions respecte a coses...

M'agradaria ser, durant una nit, el mar; movent-me lentament, fosc i profund, Sent l'únic capaç de reflectir un immens cel que canvia a cada segon, sentir la llum dels estels en mi i estar il·luminat per una gegant i blanca Lluna.

Donaria el que fos per poder creure una altra vegada en les fades, com quan era petit, i poder ballar amb elles totes les nits d'estiu.

Seria feliç si pogués oblidar-me d'una pel·lícula, una cançó, un petó. Per poder gaudir d'aquests una i una altra vegada com si sempre fos la primera.

Canviar d'opinió respecte a les meves pors i preocupacions; per deixar-les enrere i fer-me més valent.

M'agradaria ser una abraçada, poder ser capaç de transmetre amor, alegria, enyorança, desig, eufòria... ser una mostra de sentiment espontani i pur entre dues persones que s'estimen.

M'agradaria ser un ocell, lliure i feliç... Els límits del seu infinit viatge per tot el blau del cel només els fica la seva imaginació.

Desitjaria ser un pintor, agafar un full i plasmar en ell sentiments, pors, alegries, paisatges, persones... Ser amic del llapis i el pinzell i viatjar arreu del món amb la meua vella bicicleta dibuixant el que veïés.

Però no em puc moure, no puc parlar, no puc recórrer món perquè sóc incapaç de caminar, volar o nedar.

I sobretot ara, al fred hivern, per a mi una època trista i de soledat, quan em torno gris, em cauen les fulles i els ocells ja no vénen a fer-me companyia, m'agafen ganes de trencar aquest silenci obligat i cridar tot allò que he vist, viscut, patit, pensat, sentit... aquests dos-cents anys de pausada vida, sempre arrelat al mateix sòl on un dia, quan era una petita llavor, vaig decidir caure. Però crec que no faré mai cap d'aquestes coses perquè se suposa que els arbres... No fan això.

Algun dia em cansaré d'estar quiet i llavors tot serà diferent... Potser sí, potser no...

SALOU
magazine

SALOUMAGAZINE
us desitja un Bon Nadal
i un 2010 ple d'il·lusió

Enric Riu
enricriu@yahoo.es

El Problema del Tibet

La imatge del problema del Tibet que més ens ha arribat és la que Xina va envair il·legalment aquest territori l'any 1950 i que des d'aleshores practica una opressió sistemàtica i anihiladora sobre la població nativa i la seva cultura: un veritable pogrom.

L'altra versió, la xinesa, ens arriba en una proporció molt menor a través dels canals oficials d'aquest país i sosté, en primer lloc, que l'ocupació del Tibet fou pacífica, i a partir d'aquí despleguen les altament meritòries conseqüències d'aquell fet, com ara l'abolició del sistema feudal que, fins aleshores, mantenia en un duríssim esclavatge la majoria dels tibetans, l'eradicació gairebé total de la pobresa, les inversions infraestructurals milionàries i l'al·fabetització de la majoria de la població, entre d'altres.

Les pretensions de Xina sobre el Tibet arrenquen del segle XIII i és històricament cert que aquest territori va retre vassallatge a la Xina durant llargs períodes a canvi de protecció. De totes formes, i en aquest mateix sentit, les relacions havien estat molt més duradores i amistoses amb el veí imperi mongol. El cas és que una independència de fet, no l'aconseguiria el Tibet fins al 1913, a través de la signatura d'un tractat entre Xina, Gran Bretanya i el mateix Tibet, malgrat que la Xina no acceptà mai que els tibetans fossin tractats com a independents; però les turbulències de l'època en aquell país (conflictes interns, guerra civil entre comunistes i socialistes) van permetre una època de plena independència que s'estengué fins al 1949.

Mesos més tard de proclamar-se la República Popular Xinesa (1950), Mao Tse Tung envaïa el Tibet amb la intenció d'alliberar el seu poble de la servitud a què els tenia sotmesos el sistema feudal que els regia. Aquesta invasió finalitzava l'any 1959 amb la fugida del cap d'estat, Dalai Lama XIV Tenzin Gyatso, a l'Índia, on restabliria el govern a l'exili.

La Xina, donant per entès que el Tibet és un territori integrat al seu país, s'ha acollit reiteradament al principi pacificador de no ingerència en els assumptes interns dels països expressat a la Carta de les Nacions Unides de 1945.

D'altra banda, el Dalai Lama, políticament i diplomàticament molt actiu, es postula arreu com a paladí de la lluita no violenta pel retorn del seu país a mans tibetanes. Tenzin Gyatso és un personatge altament carismàtic que desperta gran simpatia a occident; i l'any 1989 se li atorgà el Premi Nobel de la Pau. Aquest fet disparà la seva capacitat mediàtica. La seva fama augmentà i això li permeté exercir cada cop més pressió des de l'exterior, fins al punt de fer tremolar els Jocs Olímpics de Beiging 2008, quan va aconseguir que alguns caps d'estat tan notables com Nicolas Sarkozy no assistissin a la cerimònia inaugural. Com es podia permetre que un país tan escàs en l'aplicació dels drets humans utilitzés la noblesa dels Jocs Olímpics per rentar la seva imatge?

Tampoc no podem obviar l'ajuda subversiva que històricament han prestat els EEUU al Tibet a través -com no- de la CIA, que des de 1950 ha participat en totes les maniobres interiors de desestabilització contra la Xina. Les queixes d'aquest país en aquest sentit tenen els seus fonaments.

També val la pena fer atenció a les imatges televisives que ens varen arribar sobre les protestes al Tibet abans dels JJOO de Beiging, on es veien grups de manifestants violents que incendiaven negocis xinesos i n'assassinaven els amos; visions prou allunyades de les pacífiques protestes de monjos (també budistes) com les que hi havia hagut mesos abans a Birmània, i dispars absolutament amb allò que defensa el Dalai Lama des de l'exili.

I és que governar des de l'exili és un gran problema, perquè es crea una desconexió cada cop més gran entre aquest govern i la realitat canviant del país. Un dels aspectes que més agreuja aquesta problemàtica és que el cap d'estat, el Dalai Lama, continua exercint un poder totalitari d'estil feudal, sense contemplar la democràcia des de cap angle, amb un Parlament sense partits on les decisions s'acaten per obediència i per a les fractures internes.

Hem de tenir en compte, també, que el budisme tibetà ha tingut molt bona acollida a occident, en part gràcies a l'habilitat de propagació de Tenzin Gyatso. S'ha aconseguit que veiéssim aquell país com un món mític on projectem els nostres somnis. Per tant, quan ens lamentem que el Tibet estigui com està, probablement el que ens sap greu no són els tibetans en sí, sinó la pèrdua d'una via de redempció que existia en un racó del nostre malmès planeta, i que ens permetia, amb la seva existència, continuar en el consumisme i l'autodestrucció. No oblidem que el budisme tibetà és un dels principals punts de referència de l'hedonisme espiritualista New Age, àdhuc en les seves versions més barates.

El Tibet ha avançat respecte fa 50 anys: hi ha un sistema sanitari i social que arriba a la gran majoria, s'han millorat les infraestructures i comunicacions bàsiques del territori, ja no hi ha serfs ni esclaus, i la ràtio d'escolarització és altíssima. Potser això ha estat a costa de convertir-se en el Far West xinès, però és així i s'ha de reconèixer. Observem també com mai cap país ha gosat reconèixer el Tibet independent malgrat l'habilitat com a ambaixador i la notorietat i tenacitat del Dalai Lama, de la mateixa manera que mai ningú (ni les Nacions Unides!) no ha aconseguit posar fi a les reiterades violacions dels drets humans a la Xina. Potser no convé... No és veritat que la Xina és un dels països emergents amb més potencial econòmic del món? No és també veritat que, en el marc de crisi actual, els EEUU són al caient de la fallida i la Xina posseeix la més gran reserva de divisa americana del món?

No n'hi ha un pam de net.

Festes de Nadal i Reis

24 DE DESEMBRE

A la Plaça de la Pau. A les 16.45 hores.
XOCOLATADA

24 DE DESEMBRE A les 18.00 hores DESFILADA DE LA CARROSSA DEL PARE NOEL I ENTREGA DE REGALS

Recorregut: Sortida de l'Ajuntament de Salou, C/ Barcelona fins el moll, C/ Franco, i arribada a la Plaça de la Pau. Seguidament es farà l'entrega dels regals. (Més informació a l'àrea de Joventut de l'Ajuntament de Salou. Tel: 977 30 92 17)

25 DE DESEMBRE A la Masia Catalana. A les 12.30 hores. **CAGA TIÓ**

25 DE DESEMBRE A la Masia Catalana. A les 19.00 hores REPRESENTACIÓ DEL PESSEBRE VIVENT a càrrec del Grup Esplai

DEL 28 DE DESEMBRE AL 5 DE GENER.

Pavelló d'Esports Municipal.

ESPAI XIC'S - PARC INFANTIL DE NADAL

El dia 29 de desembre comptarem amb la col·laboració del Club Super3. (Entrada Lliure per tots els sùpers).

Entrada d'un dia: 3 €

Abonament. Compra anticipada fins al 24 de desembre: 15 €

Abonament. Compra anticipada fins al 29 de desembre: 16 €

29 DE DESEMBRE Teatre Auditori de Salou (TAS) A les 21.30 hores. **CONCERT QUARTET QUIXOT.** Entrada lliure

30 DE DESEMBRE Teatre Auditori de Salou (TAS) A les 21.30 hores CONCERT DE CAMBRA DE LA JONG Entrada lliure.

30 DE DESEMBRE. Biblioteca Pública Municipal de Salou. A les 18.00 hores EL CONTE DELS TRES REIS MAGS. CONTE I TALLER. Per a infants a partir de 3 anys

ORGANITZA

AJUNTAMENT
DE SALOU

Salou
09/10

31 DE DESEMBRE

A l'Envelat (al costat del Pavelló d'Esports).
A les 00.30 hores. **FESTA DE CAP D'ANY**

1 DE GENER A la Masia Catalana. A les 19.00 hores REPRESENTACIÓ DEL PESSEBRE VIVENT a càrrec del Grup Esplai

3 DE GENER Teatre Auditori de Salou (TAS) A les 19.00 hores CONCERT SIMFÒNIC JONG. Entrada 5 euros.

4 DE GENER Teatre Auditori de Salou (TAS). A les 20.00 hores CONCERT JONG. Alevins. Entrada lliure.

5 DE GENER Al port. A les 18.30 hores ARRIBADA DE SM ELS REIS D'ORIENT Recorregut: c/ de Barcelona, c/ Carrilet, c/ Advocat Gallego i arribada a l'Ajuntament. Seguidament es farà l'entrega dels regals davant l'Ajuntament. (més informació a l'àrea de Festes de l'Ajuntament de Salou. Tel: 977 30 92 17)

9 DE GENER Centre Cívic de Salou. A les 18.00 hores TITELLES: " EL CONTE DE LA LLETERA" Preu de la entrada: 2 euros. Venda de les entrades a les oficines del Teatre Auditori de Salou. (capacitat limitada)

11 DE GENER Teatre Auditori de Salou (TAS). A les 22.00 hores TEATRE: " LA GLÒRIA DEL MERCAT" amb Joan Pera. Preu: 18 euros/ Jove i 3a Edat: 15 euros Venda de les entrades a les oficines del Teatre Auditori de Salou i per Servicaixa.

COL-LABORA

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

Grup Esplai Salou

A MÉS,
EL DIA 29 DE DESEMBRE
comptarem amb la participació
del Club Super3!

EL PARC DE NADAL DE SALOU, ARA ES DIU ESPAI XICS!

Perquè hi ha molt parcs, però cap com el nostre!

VINE A REDESCOBRIR-LO!

Entre el 28 de desembre i el 5 de gener,
de 10h a 13h i de 16h a 20h.

(el dia 1 al matí i el 5 a la tarda, el parc romandrà tancat).

T'hi esperen moltíssimes sorpreses:

ZONA D'AVENTURA

ACTIVITATS ACUÀTIQUES

ESPAI DIGITAL

TALLERS CREATIUS

ESPECTACLES

ESPORTS

I MOLTES EXPERIÈNCIES MÉS!

Espai Xic's
Més nostre
Més divertit

AJUNTAMENT
DE SALOU